

לרופאים היה הכל ברור. פגם גנטי. כרומוזום מספר 47 מיותר. סתם עוד מקלון זעיר וכל המערך העדין ששמו בן אדם מתמוטט. רשמתי בטופס- תלמה כרמון, בת שלושים ושש, קרייריסטית מתוסכלת, אחת שחלמה להיות פיקאסו, ודווקא כשמצאה את עצמה סוף סוף, בא מישהו ומחרבן לה את החיים. האדמה נפערת פתאום ואת צונחת, ואין בכלל קרקעית. רק אני והתינוק הזה. זה התינוק שלך תלמה כרמון. הוא גדל בבטן שלך. לא יעזור לך שום דבר. זאת הבושה שלך, הכתם שלך.

הרופא דיבר על לבי. "תתפטרי מהבעיה", אפילו לא אמר ילד. "תמחקי אותו, תשכחי. לא יצא ממנו שום דבר. זה פיגור וזה סופי. אנחנו רק רוצים בטובתך." היולדות האחרות לא ניגשו אלי. קשה היה לי לשאת את זאביק. ראיתי שלא התגלח. ככה הוא נראה כשהוא ישב "שבעה" על אחותו. הוא אמר: "אנשים אומרים לי מזל טוב ואני לא יודע מה לענות להם. מה לעשות עם הפרחים שהם שולחים?"

בלילה ירדתי מהמיטה והתיישבתי על הרצפה. אישה אחת עברה במסדרון בדרך להנקת לילה והעזה לגשת אלי. "זה הפתרון ההגייוני ביותר", היא אמרה, "תינתקי ממנו, אף אחד לא ידע. את יכולה להגיד לכולם שהילד מת." אמרתי לה: "תסתלקי מפה לפני שאכה אותך."

המחשבה הזאת לא הפסיקה לענות אותי בשלושת הימים מאז הלידה. אולי יקרה נס והוא ימות פתאום. חשבתי אז על המוות כעל נס.

שלושה ימים בבית חולים וכל הזמן עובר בראש סרט במהירות כפולה. אינונטר החטאים הגדולים והקטנים. למה זה מגיע דווקא לי? מה עשיתי שמצדיק מכה כזאת. אני לא יותר גרועה מאחרים. גם לא יותר טובה מהם. סתם תלמה. מי כיוון את הרובה בדיוק אלי וירה? זאביק עמד אז לפני עם פנים אטומות. אמרתי לו: "למה אתה שותק? אני לא רוצה לראות אותך, לא רוצה לדעת."

הוא אמר בשקט, כמעט בלחש: "לכי, תראי בעצמך." התחלתי להכות בחזהו באגרופים קפוצים. "אני מפחדת זאביק תגיד לי אתה, מה זה הדבר שנולד לנו?" ואז עשה זאביק את המעשה האמיץ הראשון שלו וסטר לי בעוצמה. כף ידו בערה על הלחי. זאת הייתה הפעם הראשונה שהרים עלי יד.

"זה, את קוראת לו זה? הוא הבן שלנו! הוא יצור קטן וחסר אונים. לכי תסתכלי עליו לפחות לפני שאת מחליטה אם יש משהו שקושר אותך אליו."

רצתי. האחות הושיטה לי חבילה לבנבנה ואמרה: "קחי." היא נשארה סמוכה אלי, בטווח עין, להשגיח שלא אעשה חלילה מעשה נואש. נשמתי נשימה עמוקה והבטתי בו. פנים זעירים פחוסים, עיניים עצומות בכוח, פה קטנטן. הוא הניע ראשו מצד אל צד בחוסר מנוחה, כמסרב לאחיזה שלי. חיבקתי אותו בזהירות. נגעתי בראש האפרוחי. קופסה למוח שלא יתפתח כמו מוחות אחרים. מתחת לאצבעות הרגשתי איך הלב שלו פועם, מהיר. קצב מואץ, כמו חיה לכודה. היד שלו רטטה. על פלומת השיער הדקה שלו התנוצצה טיפה שקופה של זיעה.

אלוהים, זה בן אדם. אין זו אשמתי ולא בחירת. זה שלי. לא הרגשתי אז שום אהבה אליו, רק משהו חם שפקע בפנים. באותה שניה חדרה לתודעה שלי גם העובדה שזאביק סוף סוף התגלח. התינוק פרץ בבכי והפנים שלו התעוותו. הוא לא היה יפה.

התחלתי לצאת מהתינוקיה והוא בזרועותיי. האחות התחילה לרדוף אחרי. "לאן את חושבת שאת לוקחת אותו?"

"להנקה", אמרתי, "את לא רואה שיותר רעב?" ככה בלי הכנה, זינק השם שלו- יותר.